

(...)

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 10.12.2015r.

Pozwem z dnia 27.07.2015r. powód N. C. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. G. kwoty 2453,62zł z odsetkami od kwoty 2286,36zł. Na uzasadnienie podała, że na kwotę żądania pozwu składa się kwota 2286,36zł z tytułu wykonania usługi na rzecz pozwanego i kwota 167,26zł stanowiąca równowartość kwoty 40 euro jako koszty windykacji.

Pozwany prawidłowo wezwany nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Sąd stwierdził, że zachodzą przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

W myśl art. 339. § 1kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

§ 2. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powód swoje roszczenie co do kwoty 2286,36zł z ustawowymi odsetkami od wykazał fakturami dołączonymi do pozwu i jako nie budzące wątpliwości należało to roszczenie zasądzić wyrokiem zaocznym .

Roszczenie główne o zapłatę 167,26zł powód uzasadnia jako równowartość 40 euro , koszty windykacji.

Podstawą jest tu art. 10 ust1 ustawy z dnia 8.03.2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych jako zryczałtowane koszty odzyskania należności w wysokości 40euro. Jednocześnie powód nie wykazał poniesionych kosztów i nie wskazał jakie koszty poniósł w postępowaniu przedsądowym.

To roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie z następujących powodów:

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r.o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2013.403)

1. Wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

2. W przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę.

Uchwalenie nowej ustawy o terminach płatności wynikało z konieczność wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

Zgodnie z art. 6 implementowanej dyrektywy :

Rekompensata za koszty odzyskiwania należności:

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciel był uprawniony do uzyskania od dłużnika co najmniej stałej kwoty 40 EUR w przypadku gdy odsetki za opóźnienia w płatnościach stają się wymagalne w ramach transakcji handlowych zgodnie z art. 3 lub 4.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby stała kwota, o której mowa w ust. 1, była płacona bez konieczności przypomnienia jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela.

3. Oprócz stałej kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzyciel jest uprawniony do uzyskania od dłużnika rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskiwania należności przekraczające tę stałą kwotę, poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Mogłoby to obejmować koszty poniesione między innymi w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej

Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy wyrazem implementowania tego art.6 Dyrektywy jest art. 10 ustawy o terminach płatności:

„W ustawie utrzymane zostało rozwiązanie, o którym mowa w obecnym art. 6 (wynikające z wdrożenia poprzedniej dyrektywy 2000/35/WE), zgodnie z którym, jeżeli termin zapłaty nie został określony w umowie, wierzycielowi przysługiwać będą odsetki ustawowe po upływie 30 dni po spełnieniu jego świadczenia do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. Odsetki te naliczane będą automatycznie, bez konieczności wezwania. Dzień wymagalności świadczenia pieniężnego jest uzależniony od różnych sytuacji określonych przepisami Kodeksu cywilnego (art. 455, art. 456, art. 458 i art. 476). Decydujące znaczenie będzie tu miała chwila wezwania dłużnika do zapłaty, np. przez doręczenie faktury lub rachunku. Dla zapewnienia pewności obrotu przewiduje się, że wezwanie to musi mieć formę pisemną. Zmianą w stosunku do obecnego brzmienia art. 6 jest wprowadzenie w nim rozwiązania, zgodnie z którym, w przypadku gdy w wezwaniu do zapłaty (w szczególności w doręczonej dłużnikowi fakturze lub rachunku) wskazany zostanie dzień wcześniejszy niż dzień faktycznego otrzymania wezwania przez dłużnika, za dzień wymagalności świadczenia pieniężnego uważa się dzień doręczenia wezwania (art. 6 ust. 2 projektu).

Ustawa wprowadza również nowy instrument, którego celem jest zwrot wierzycielowi kosztów, które poniósł przy dochodzeniu należnej mu od dłużnika kwoty. Zgodnie z wymogami Dyrektywy, w art. 10 projektu przewidziane zostało, iż od dnia nabycia przez wierzyciela uprawnienia do naliczania odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie należności wynikającej z umowy przysługiwać mu będzie, bez konieczności wezwania, kwota tzw. stałej rekompensaty w wysokości wyrażonej w złotych równowartości kwoty 40 euro według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. W przypadku gdy koszty odzyskania należności, czyli wydatki, które poniósł wierzyciel, dochodząc należnej mu kwoty, przekroczą kwotę stałej rekompensaty, wierzyciel będzie miał możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszelkich wydatków, jakie poniósł w związku z próbą odzyskania należności, w tym kosztów postępowania sądowego.”

(z uzasadnienia projektu ustawy)

Podsumowując powyższe należy stwierdzić, że jak wyraźnie wynika z treści art. 10 ustawy prawo do rekompensaty przysługuje od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1.

Do podmiotu niepublicznego ma zastosowanie art. 7:

Art. 7. 1. W transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.⁶⁾), chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3.

Jak wynika z powyższego powyższe odsetki przysługują po spełnieniu równocześnie warunków z art. 5 i 6 tej ustawy gdyż art. 7 odsyła do tych regulacji. Ustawa stanowi całość i art. 7 nie jest samodzielna podstawą roszczeń a stanowi jedynie sprecyzowanie roszczeń co do wysokości odsetek w sytuacjach z art. 5,6 ustawy o terminach zapłaty.

Art. 5. Jeżeli strony transakcji handlowej, z wyłączeniem podmiotu publicznego będącego podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217), przewidziały w umowie termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

Art. 6. 1. W przypadku gdy termin zapłaty nie został określony w umowie, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe, po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

2. Za dzień wymagalności świadczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, uważa się dzień określony w pisemnym wezwaniu dłużnika do zapłaty, w szczególności w doręczonej dłużnikowi fakturze lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, ale nie wcześniejszy niż dzień doręczenia wezwania.

3. Za dzień wymagalności świadczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, uważa się również dzień określony w wezwaniu dłużnika do zapłaty dokonany w postaci elektronicznej, o ile strony przewidziały w umowie taki sposób składania oświadczeń woli.

W sprawie strony nie ustaliły dłuższego niż 30 dni terminu zapłaty i dlatego też powodowi nie przysługuje roszczenie z art.10, gdyż nie nabył on roszczenia o odsetki z art.7 ustawy. Powyższa interpretacja jest zgodna z Dyrektywą (...), która odsyła do swego art. 3 przy regulacji dotyczącej rekompensaty:

ART.3 Transakcje między przedsiębiorstwami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w transakcjach handlowych między przedsiębiorstwami wierzyciel był uprawniony do odsetek za opóźnienia w płatnościach bez konieczności przypomnienia, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) wierzyciel wypełnił swoje zobowiązania umowne i prawne; oraz

b) wierzyciel nie otrzymał należności w odpowiednim czasie, chyba że dłużnik nie jest odpowiedzialny za opóźnienie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby mająca zastosowanie stopa referencyjna odpowiadała:

a) za pierwsze półrocze danego roku - stopie obowiązującej w dniu 1 stycznia tego roku;

b) za drugie półrocze danego roku - stopie obowiązującej w dniu 1 lipca tego roku.

3. W przypadku gdy warunki określone w ust. 1 są spełnione, państwa członkowskie zapewniają:

a) aby wierzyciel był uprawniony do odsetek za opóźnienia w płatnościach od dnia następującego po dacie płatności lub terminie płatności określonych w umowie;

b) w przypadku gdy data lub termin płatności nie zostały ustalone w umowie, aby wierzyciel był uprawniony do odsetek za opóźnienia w płatnościach po upływie któregośkolwiek z następujących terminów:

(i) 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania przez dłużnika faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty;

(ii) w przypadku gdy data otrzymania faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty nie jest pewna, 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług;

((...)) w przypadku gdy dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed otrzymaniem towarów lub usług, 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług;

(iv) w przypadku gdy procedura przyjęcia lub weryfikacji, za pomocą której ma zostać potwierdzona zgodność towarów lub usług z umową, przewidziana jest w ustawie lub w umowie i jeśli dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed datą takiego przyjęcia lub weryfikacji lub w dniu ich dokonywania, 30 dni kalendarzowych od tej daty.

4. W przypadku gdy przewidziana jest procedura przyjęcia lub weryfikacji, za pomocą której ma zostać potwierdzona zgodność towarów lub usług z umową, państwa członkowskie zapewniają, aby maksymalny czas trwania tej procedury nie przekraczał 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług, chyba że w umowie wyraźnie ustalono inaczej i pod warunkiem że nie jest to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela w rozumieniu art. 7.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby termin płatności ustalony w umowie nie przekraczał 60 dni kalendarzowych, chyba że w umowie wyraźnie ustalono inaczej i pod warunkiem że nie jest to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela w rozumieniu art. 7.

Ponadto roszczenie takie podlegałoby oddaleniu również z tego powodu, że jak wynika z treści art. 10 ustawy i treści art. 6 dyrektywy powyższa kwota rekompensaty to koszty odzyskania należności. Z ust 2 art. 10 ustawy wynika, że w procesie tę kwotę należy traktować jako koszty. Powód jeśli występuje z takim roszczeniem to musi je przedstawić jako roszczenie o koszty a nie roszczenia główne. Ponadto jeśli wnosi o koszty procesu przekraczające kwotę 40€ to musi udowodnić kwotę poniesionych kosztów odzyskiwania należności i Sąd ma zasądzić kwotę kosztów pomniejszonych o tę kwotę 40€.

Prawo do ustalonej z góry rekompensaty nie ogranicza możliwości wierzyciela dochodzenia, w przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie przekroczą równowartość 40 euro zwrotu tej nadwyżki od dłużnika (komentarz LEX do art. 10 ustawy P. B.).

Jak wynika z powyższego roszczenie powoda co do kwoty 167,26zł podlegało oddaleniu. O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 100kpc gdyż powód uległ co do niewielkiej części żądania.

Sędzia